

Ladislav Kubíček

Jak pozdravit Boha

Většina lidí v soukromém rozhovoru přiznává, že se nějak modlí. I ateisti a komunisti se modlí. Zvláště, když je jim zle. Modlitba křesťana by měla vypadat jinak. Měla by být podstatně bohatší, posvátnější. Kristus nás naučil modlit se dvěma způsoby. Naučil nás otčenáš a učil nás i osobním příkladem, když se vytrácel do samoty, aby se tam modlil. Otčenáš se nám, bohužel, stal zvykem. Tu zvykovost se bezpodmínečně musíme snažit odstranit. Otčenáš není modlitba určená pro chvíle, kdy nám teče do bot. Modlitba nesmí být jen prošením, musí být v první řadě radostným pozdravem Bohu, ke kterému se v ní obracíme. Často myslíme jen na své zdraví. Stalo se to i běžným pozdravem: „Bud' zdrav!“ Pán Bůh ale není nemocný. Nemusíme se bát o jeho zdraví. Proto taky Pán Ježíš v otčenáši nevolí pozdrav „bud' zdrav“, ale „posvět se jméno tvé“.

O co prosit, jak děkovat

Hned v úvodu otčenáše prosíme o to, aby náš život nebyl hříčkou nějakého anonymního osudu, ale aby se uskutečnily velkorysé Boží plány. „Přijď království tvé!“ „Bud' vůle tvá!“ Boží vůle se splní v každém případě. Proč tedy o ni máme ještě prosit? Protože Bůh čeká na náš souhlas, respektuje naši svobodnou vůli. Teprve ve druhé polovině otčenáše přijdou na řadu prosby za nás - „chléb náš vezdejší dej nám dnes“ a další. Modlitba není samomluva, ale rozmluva. Plně to platí také o otčenáši. Jak musí být Bohu trapně, když na něho ve spěchu vychrlíme otčenáš a vůbec se nezajímáme o to, co nám k němu řekne. Když se ani chvíli neodmlčíme a vůbec ho nepustíme ke slovu. Zvykněme si dodat: „Mluv, Hospodine, tvůj služebník naslouchá.“ Co uslyšíme při takové modlitbě, co nás při ní „napadne“, to je hlas Boží. Poděkovat Bohu za jeho sdělení nemusíme jen slovy, ale jakýmkoli projevem radosti. Není nutno řečnit, spíše vztah lásky prožívat.

Kostel nikdy není poloprázdný

Možná jsme to ještě plně nepochopili. Možná máme komplex méněcennosti z toho, že nás je v kostele ve všední den a někdy i na nedělní mši svaté pět a půl. Nedejme se mýlit. To je pouze optický klam. Ručím vám za to, že Gloria - „Sláva na výsostech Bohu“ - tam zpívají především andělé a my se k nim pouze přidáváme. Vždycky tam jsou s námi naši andělé strážní, ale i další andělé. Málo nás tam tedy není. Jo, kdyby tam přišel pan prezident, o tom by se hned povídalo, toho by byly plné noviny a televize. Ale že je tam spousta andělů, to si

málokdo uvědomuje. Tak z toho mějme radost aspoň my. Prožívejme celou tu skutečnost, celou tu krásu, celé to bohatství! Je přece věnované nám, křesťanům.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)

Richard Rohr

Různice v církvi

Mnohá tvrzení institučního náboženství bych nebral tak vážně. Někdy římská církev považuje za dané, že mluví Božím jménem, aniž by uznala, že to často říká motivována politicky a podmiňována kulturně (například jsou-li otázky účelovosti nadřazovány nad otázky pravdy). To je nebezpečné. Řekl bych, že vstupujeme do post-denominační epochy. Svou matku církev znám jako katolickou. Za velké bohatství své katolické církve jsem vděčný. Ale tradice, to je startovací dráha – jasný směr. Katolicismus pro mne není vězením, ale domovem „s mnoha přibytky“ (J 14,2), který Ježíš nazývá „domem svého Otce“.

Právě pro tuto tradici pocítuji přirozené společenství s mnoha nekatolíky, kteří sdílejí tytéž evangelijní hodnoty v životním stylu, praktikují dvě největší přikázání a kladou si podobné životní otázky. Upřímně řečeno, evropské historické problémy, které nás rozdělily, jsou nuda. Proč musíme s sebou stále vláčet tu zátěž denominačních otázek, které nás rozdělily?

Jestliže nejsem schopen důvěry a neumím spolupracovat s ostatními křesťany, může pak být nějaký ekumenismus* s judaismem, islámem, buddhismem, hinduismem? Jaká v tom může být naděje pro svět? Zvláště podíváme-li se na historické střety, na kulturní slepotu a zahleděnost do vlastních zájmů na obou stranách každého schismatu a reformy.

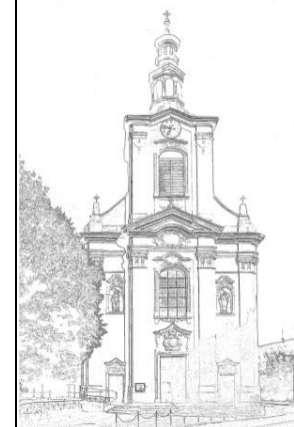
Proč bychom to potřebovali hájit? Vždyť máme své břemeno beztak těžké.

Často se v této církvi cítím jako žonglér, když se snažím udržet v ruce mnoho pravd najednou. Z velkých témat reformace nemohu udělat klíčové události svého života. Zvláště když vidím, že tolik otázek bylo kladeno bezstarostnými bílými kleriky (muži) na obou stranách; a obvykle to byly otázky moci a spravedlnosti! Pokud bychom se už měli rozdělit, proč ne podle toho, kdo se lépe stará o nasycení vdov a sirotků?

(meditace pro sobotu 12. týdne v mezidobí)

Václav č. 25 (2021)

20. 6. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

12. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

- **Farní kavárna** tuto neděli **nebude**.
- **Náboženství dětí v tomto školním roce už nebude**. Bude pokračovat opět od září. Prosím rodiče, aby při výběru odpoledních aktivit pro příští školní rok měli na mysli pořadí priorit při jejich výběru.
- **Tuto neděli 20. 6. 2021** (3. neděle v měsíci) **nebude mše sv. v Sulejovicích**, místo toho se **v 16:00** slaví poutní mše sv. **v kostele sv. Antonína Paduánského v Milešově**.

16. Ježíš činí všechno nové II

Samozřejmě, že hoši a děvčata, sedící tu přede mnou, znali správnou odpověď na tuto otázku. Neopakovali přitom jen známá slova, ale mluvili o něčem, co sami osobně prožili. Jedna z dívek řekla nahlas: „Znamená to, že jsi znovuzrozen.“ Stále se jim tato obvyklá slova zdála vhodná. Nemají ale takový svěží zvuk, jaký potřebujeme, chceme-li se třeba dotknout Martina Ilenského předtím, než ho zabijí.

„Co se s tebou vlastně stalo, když ses znovu narodila?“ zeptal jsem se této dívky. Chvilí váhala s odpovědí. Potom hlasem, který upoutal pozornost všech přítomných, vyprávěla o změně, která se jednoho dne stala v jejím životě. Mluvila o tom, jaká byla dříve osamělá, stále ve strachu a jak se jí zdálo, že její život nemá žádný cíl.

„Slyšela jsem sice o Kristu, ale to jméno bylo pro mne pouhým slovem. Pak mi jeden přítel řekl, že Kristus může ode mne vzít všechnu samotu i strach. Šli jsme spolu do shromáždění. Kazatel mne vyzval kupředu a já poslechla. Přede všemi jsem tam poklekla a prosila toho Krista, který byl doposud pro mne jen pouhým slovem, aby způsobil v mém životě změnu. Od té chvíle bylo všechno jiné. Jsem skutečně nová bytost, což je myslím to, čemu se říká znovuzrození.“

„Ztratila jsi svou samotu?“ - „Ano, úplně.“

„I svůj strach?“ - „I ten.“

„A Kristus je teď pro tebe víc, než pouhé slovo?“ - „Jistě. Pouhé slovo nemůže nic změnit.“ V místnosti bylo ticho.

„A tak pouhá prázdná slova by nemohla změnit ani život Martina Ilenského,“ dodal jsem. „Mějte toho chlapce na mysli, až půjdete zítra do ulic.“ Koncem léta 1961 pracovalo Středisko naplno. Každý den, i v pondělky, kdy mělo být volno, byli naši pracovníci v ulicích Brooklynu, Harlemu i Bronxu a hledali mladé, kteří by je mohli potřebovat. Chodili do nemocnic i vězení, do škol i k soudům. Měli pouliční shromáždění v Greenwich Village, Coney Island i Central Parku. V průběhu jejich práce se proud mladých, procházejících našim Střediskem, změnil ze stružky v záplavu. Za první měsíc činnosti bylo zachráněno přes 500 chlapců a děvčat – smím-li užít těchto slov v jejich pravém smyslu. Pět set chlapců a děvčat bylo uchváčeno poselstvím Ducha: jejich životy se radikálně změnily. Opustili gangy, hledali si zaměstnání, začali navštěvovat pravidelně shromáždění. Z těchto pěti set jich přišla asi stovka do Střediska pro zvláštní péči; z této stovky byla jich pak jen hrstka v takové tísní, že potřebovali ve Středisku i ubytování, aby tam čerpali přímo z jeho atmosféry lásky. Jedním z prvních, kdo zakusil uzdravení své osobnosti ve Středisku,

byl Jiří. Hezký, asi devatenáctiletý hoch – bez domova. Rodiče ho odtamtud vyhodili, neboť byli zhnuseni jeho vztahem k starším ženám. Tento mladík se totiž neustále zapléтал se ženami nejméně dvojnásobného věku. Měl jedinou metodu: naváže známost se starší osamělou ženou; intrikuje ji báhorkou o svém těžkém osudu, získá její soucit a prosí o další schůzku – „jen tak si popovídat, dělá mi to moc dobře.“ Tyto hovory se později vyvíjely v hlubší zápletky a Jiří měl záhy novou přítelkyni. Přestěhoval se k ní do bytu a ona se pak o něj starala jako o syna. Povoláním byl klenotník. Jakmile si získal přístup do ženina bytu, zavedl dříve či později hovor na její šperky. Sebral je pak s tím, že je vezme do přítelovy dílny opravit, ve skutečnosti však zamířil k nejbližšímu překupníkovi kradeného zboží. Pro zdatného a zdravého muže byl tento život značně chatrný. Jednou se však všechno změnilo. Jiří se dostal k našemu pouličnímu shromáždění. Přestože s ním tenkrát nikdo nehovořil, objevil se za několik dní ve Středisku sám. Přišel jen tak „pro zábavu“. Hned, jak prošel dveřmi, pocítil neobvyklou atmosféru. Zahlédl ho Howard Culver, jeden z našich pracovníků, a dal se s ním do řeči. Než uběhlo dopoledne, rozhodl se Jiří začít nový život. Modlil se, aby se s ním stala změna a ona skutečně přišla – tím zázračným způsobem, na který jsme si stále neuměli zvyknout.

„Bylo to, jako kdyby mi náhle spadl ze srdce ohromný balvan,“ vyprávěl později. Tou změnou byl tak vzrušen, že o ní mluvil znovu a znovu. Stále se tím obíral a vracel se ke každíčké podrobnosti. Během času začal však poznávat, že musí nahradit všechno, co kdy ukradl. Dostal dobré zaměstnání - neboť to byl šikovný mladík. Každíčký haléř, který byl nad jeho nejnutenější životní potřebu, šel na tento dluh. Až všechno splatí, chce jít do kazatelské služby.

Jak léto běželo a Střediskem procházelo víc a více chlapců, objevil se před námi morální problém: všichni z těchto hochů porušili zákon, každý nějak jinak. A co teď s tím?

Není to jednoduché. Bylo by to snadné třeba pro hochy, který se stal skutečně už natolik silný ve víře, že by mohl klidně podstoupit trest vězení. Stát se silným, vyžaduje však obyčejně nějaký čas. Je třeba překonat mnoho krizí, přestat mnohá ‚období sucha‘, mnoho se naučit z umění být křesťanem. Kdyby se takový chlapec přiznal policii příliš časně a šel do vězení, nebylo by tu nebezpečí, že bude znovu ztracen? Na druhé straně však – porušil zákon a bude ho to duchovně zdržovat, bude-li v sobě vinu přechovávat. Pomalu jsem poznával, že není pro každý případ jednoznačná odpověď. Často jsem v rozpacích, co poradit. Například Pedro. Žil ve Středisku několik dní a pak si přišel postesknout: „Nemohu jíst, nemohu spát – nemohu usnout.“

„Proč, Pedro?“ - „Cítím tíhu všech svých zločinů. Sedí mi to na ramenou a musím jít na policii a všechno přiznat.“

Chvilí jsem ho poslouchal a pak jsem došel k závěru, že se bude opravdu muset policii přiznat... jednou. Pedro mi nevyprávěl, co všechno udělal, protože měl značné potíže s angličtinou a já zase znal jen velmi málo španělsky. Byl ale rozrušený, zmatený a domníval se, že přiznání na policii je nezbytné. Jediným problémem bylo, kdy. Pedro žil svůj nový život jen kratičkový čas. Trest vězení ho téměř jistě vrátí na starou cestu. Doporučil jsem mu, aby se rozhodl trochu počkat. Pedro ale nechtěl. Spojil jsem se tedy se starým přítelem, Vincentem Ortezem, aby šel s námi jako tlumočník. Vzali jsme Pedra na policejní stanici. Když jsme tam přišli, seděl dozorčí u stolku a svačil. Vzhlédl a zeptal se: „Co je?“ Řekl jsem mu: „Jsem reverend Wilkerson, ředitel Střediska evangelizace mladých. Mám tady mladého chlapce, který býval členem Draků a má něco na srdci, co by rád vyznal.“ Seržant se na mne podíval kamenným pohledem, zavedl mne stranou a zeptal se: „Reverende, není to náhodou cvok?“ „Vůbec ne,“ odpověděl jsem.

„Víte, přicházejí sem dost často lidé, aby se přiznali k něčemu, co nikdy neudělali. Myslíte-li ale, že to má v hlavě v pořádku, jděte s ním nahoru k detektivům.“

Tak jsme šli nahoru a čekali. Pedro vypadal docela klidně. Za chvíličku přišel jeden vyšetřovatel a nejprve se zeptal, zda jsem Pedra donutil k tomu, aby sem šel.

„Ne. Je tu sám z vlastní vůle.“

„Uvědomujete si, že může jít do vězení?“

Poprosil jsem Vincenta, aby to Pedrovi přeložil.

Hoch přikývl. Ano, rozumí. Detektiv vytáhl žlutý papír, olízl tužku a usadil se. Byl velice milý a velmi pohnutý.

„Tak, Pedro, můžeš začít. Co máš na srdci?“ Pedro prostřednictvím Vincenta Orteze spustil: „Pamatujete se na to pobodání...“ a pokračoval v líčení útoku nožem, který se udál před dvěma měsíci v Central Parku. Detektiv odložil tužku a šel zavolat kolegu. Oba se na tu událost dobře pamatovali a jejich zájem značně vzrostl. Pedro podrobně vylíčil, jak k tomu vlastně došlo. Užíval tehdy narkotika a potřeboval nutně svou dávku. Byl ještě s dvěma dalšími chlapci. Spatřili osamělého mladého člověka na lavičce, obklíčili ho, oloupili a vrazili mu pak nůž do břicha. Pedro pak pokračoval a přiznal ještě dvě loupeže. Vyšetřující úředníci si ho tam nechali od šesti do dvanácti hodin, zkoumali a znovu ověřovali fakta. Našli hochy, který byl přepaden; ten však měl sám své záznamy u policie a proto vyšetřování nežádal. Nechtěl být do ničeho zatahován. I majitel krámků, který Pedro dvakrát vyloupil, nežádal postih. ...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)